

Poštšina plačana v gotovini.

Posamezna številka 50 p.

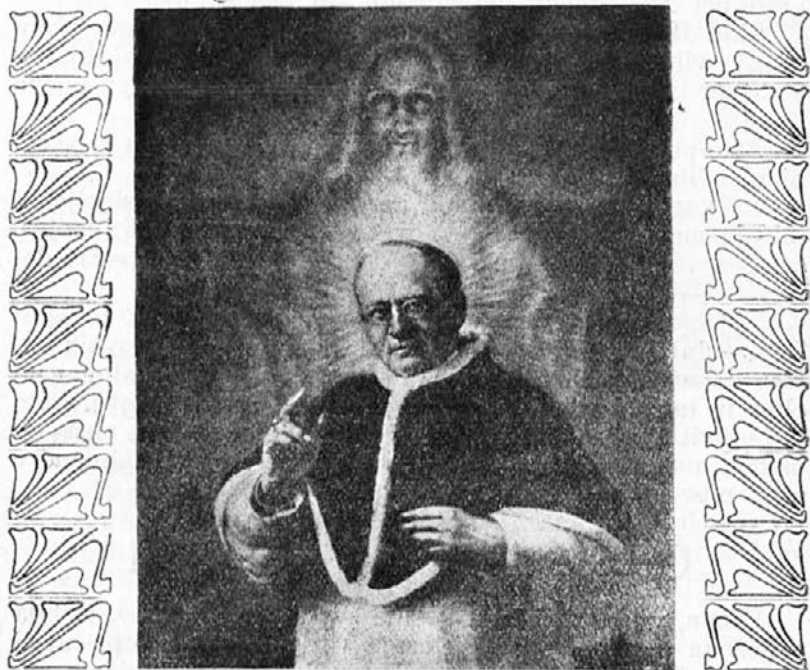

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto III.

1933.

Štev. 7

Sveti oče Pij XI. blagoslavlja »Lučko z neba«.

Sveti oče nas blagoslavlja.

Dečki moji! Moje deklice!

Sporočam vam nad vse veselo novico, da smo prejeli iz Rima pozdrav in blagoslov našega največjega in najljubeznivejšega očeta — Kristusovega namestnika, papeža Pija XI.

Kakor sem vam že v zadnji številki povedal, smo odposlali sredi januarja v Rim duhovne darove slovenskih otrok papežu Piju XI. za trpečo Rusijo. Gosp. p. dr. Regalat, ki je odšel tedaj v Rim, je izročil te darove, spisane v krasen v svilo vezan album, škofu D'Herbigny-u, le-ta pa jih je poklonil 25. januarja zvečer svetemu očetu samemu. Škof nam piše, da se je sveti oče tega daru zelo razveselil in da je natančno pregledal vse številke sv. obhajil, sv. maš, rožnih vencev in drugih dobrih del in mu je naročil, da pošilja svoj poseben očetovski blagoslov vsem dečkom in deklicam in sploh vsem, ki so pri tem duhovnemu zakladu kaj sodelovali.

Škof D'Herbygni je pri tej priliki izročil svetemu očetu tudi v svilo vezan lanski letnik »Lučke« in mu je razložil, kako je ta listič vneto govoril in vabil otroke k delu za ubogo Rusijo.

Zato pošilja sveti oče svoj blagoslov tudi »Lučki« in vsem njenim čitateljem.

Lučkarji! Lučkarice! Sveti oče Pij XI. vas blagoslavlja. V zahvalo molite goreče zanj, da bi mogel prav lepo voditi ladjico sv. Cerkve skozi šumeče valove današnjih dni proti večni domovini. —

Kaj me pa še vedno tako vprašujoče gledate? Aj, že vem! Radovedni ste, kaj je storil sveti oče z albumom duhovnih darov, ki smo mu jih poslali. Poslušajte! Položil je album na oltar in tako daroval Jezusu vse naše duhovne darove. Nato je opravil najsvetejšo daritev. Album je ležal celo sv. mašo na oltarju, nakar ga je pa uvrstil med druge podobne albume v svoji posebni knjižnici.

Odrešenik sveta, reši Rusijo!

Pismu, v katerem nam pošilja sveti oče blagoslov, je bila priložena tudi podobica, katere odtis prinašamo v pričujoči »Lučki«. Spodnji del slike predstavlja strahoto divjanja ruske boljševiške mladine, ki se je vrgla z blazno besnostjo na prekrasno cerkev, da jo poruši. Mladeniči in dečki oskrunjajo

svete podobe. Na tleh leži kelih, iz katerega se je izlila predragocena božja kri. Na levi strani kleči pregnani ruski duhovnik, ki hrepeneče zre v oblake, iznad katerih se dviga križ z umirajočim Zveličarjem. Na desni strani križa pa vidimo sv. malo Terezijo, ki jo je papež Pij XI. določil za varuhinjo Rusije. Jezusova srčna stran krvavi, pa kljub temu dviga boljševiski mladenič dolgo sulico in meri proti presv. Sreču.

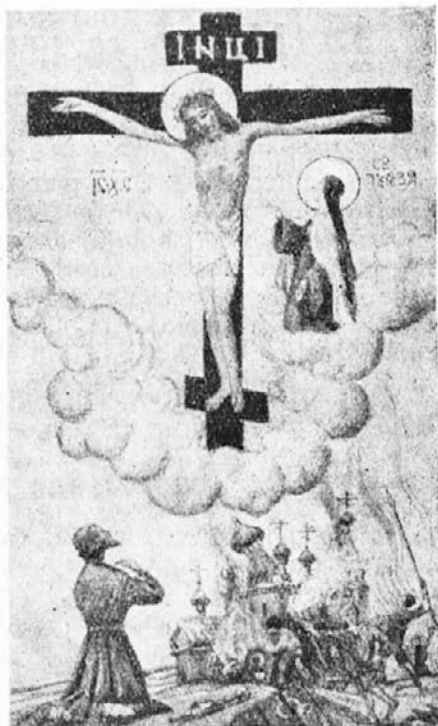
Na drugi strani podobice je v ruščini natisnjena sledeča molitev v čast sv. Tereziji Deteta Jezusa za preganjane ruske kristjane:

Ljubezniva in usmiljena svetnica, daj pomoč in tolažbo našim bratom, ki so postali plen dolgega in strašnega preganjanja kristjanov. Izprosi jim stovitnost v veri, napredek v ljubezni do Boga in do bližnjega in zaupanje v sveto božjo Mater. Pripravi jim dobre duhovnike, ki bodo popravili bogoskrunstva proti sv. Evharistiji in pa bogokletstva. Izprosi, da bo

zlasti med mladino vzrasla angelska čistost in vse krščanske čednosti v novem cvetju, da se bo vrnil ta plemeniti narod, rešen vsega suženjstva, k edinemu ovčjemu hlevu, ki ga je v ljubezni goreče Srce od mrtvih ostalega Zveličarja vsega izročilo sv. Petru in njegovim naslednikom, in da bi končno občutil veselje v občestvu sv. Cerkve poveličevati Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

(Odp. 300 dni. Pop. odp. enkrat v mesecu. Pij XI. 19. avg. 1929.)

V Rusiji traja preganjanje še vedno. Prijateljski moji, zato pa ne nehajte moliti za to nesrečno državo! Mnogo Lučkarjev

mi piše, da ne gredo noben večer prej k počitku, dokler niso zmolili nekaj molitvic za ruske kristjane. To je zares posnemanja vredno. Storite vsi tako in poslužujte se pri tem molitve v čast sv. mali Tereziji. Jezus vas bo zato bogato blagoslovil.

Molimo za našega škofa!

Prevzišeni ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, ki je že od početka velik prijatelj naše »Lučke«, bo praznoval 12. t. m. svoj god. Škofovska služba je v današnjih razburkanih časih nedopovedljivo težka. Škof potrebuje naših molitev, posebno še otroških molitev. Zato naj vsi Lučkarji in vse Lučkarice ljubljanske škofije izpolnjujejo prav natančno »Jezusove dneve« v mesecu marcu za našega ljubljenega nadpastirja in v nedeljo 12. t. m. prejmite vsi sv. obhajilo in ga darujte za škofa z iskreno prošnjo, da bi mu Gospod podelil dovolj moči voditi ljubljansko škofijo v teh žalostnih časih prav lepo in varno in vse sebi izročene ovčice pripeljati v kraljestvo svetih nebes.

Materina podoba.

Bilo je po bitki pri Manili, kjer je bilo špansko brodovje od Amerikancev popolnoma poraženo. Zmagoviti admiral Dewey bi bil moral podpisati obsodbo nekega mladega mornarja, kateremu je malo trenutkov pred bitko padel suknjič v vodo. Prosil je predstojnika za dovoljenje, če sme skočiti v morje in rešiti obleko. Zaradi bližajoče se bitke mu tega ne dovolijo. Toda kljub temu je skočil v vodo, rešil suknjič in se nato postavil na svoje mesto. Po bitki so ga privedli pred admirala, ki naj bi izrekel strogo sodbo nad njim.

»Kako si mogel biti nepokoren tik pred bitko, v najnevarnejših trenutkih?« vpraša admiral.

Mladenič potegne ves potrt iz žepa podobo in jo pokaže predstojniku: »Moja mati!«

Hotel je reči: v suknjiču sem imel shranjeno podobo svoje matere, ki bi je za vse na svetu ne hotel izgubiti.

Admiral je bil ganjen in ni podpisal obsodbe. Rekel je: »Sin, ki stavi za podobo svoje matere svoje življenje v smrtno nevarnost, bo imel pogum žrtvovati življenje tudi za svojo domovino.«

*

25. marca je materinski dan. Svoji mami pokaži ljubezen ne v besedi, ampak v dejanju. Vedno jo takoj na prvo besedo ubogaj in vsak dan moli zanjo!

Sonja:

Mamici.

(Za materinski dan 25. marca.)

Tih je gozdiček,
prazna je trata.
Kaj bi podaril ti,
mamica zlata?

Nimam draguljev,
nimam zlatá,
da bi ga tebi dal,
mamica ljubljena.

V srčecu mojem pa
lučka gori.
To je ljubezen,
ki zate plamti.

Jezusa bičajo.

Moj sladki Jezus! Tudi če bi ves svet vihtel proti tebi svoj bič — jaz bi tega nikdar ne storil. Lajšati hočem tvoje bolečine s svojo čisto ljubeznijo do tebe. V postnem času bom prejel vsako nedeljo sv. obhajilo kot zadoščenje za vse krivice, ki ti jih prizadevajo hudobni ljudje.

Prijateljski pogovori o sv. maši.

Po knjigi »Entretiens familiers sur la s. messe«
priređil fr. Metod Turnšek S. O. Cist.

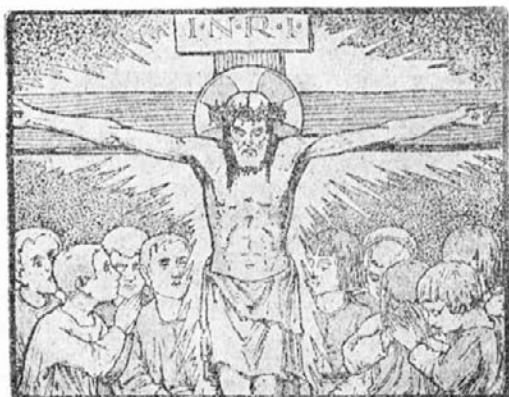
Na gori odrešjenja.

Nekega dne je videla mati svojega sinka, kako je v svojih ročicah vrtel in obračal sv. razpelo. Mali je bil videti docela žalosten.

»Kaj pa delaš to?« ga vpraša skrbna mati.

»Oh mama«, odgovori, »žeblje trgam iz Jezusovih rok in nog, da ga ne bo več bolelo!«

Da ga ne bo več bolelo! Otrok, saj se je tudi tebi Jezus gotovo kdaj že v srce zasmilil, vsaj takrat gotovo, ko si prišel

Otroci objokujejo mrtvega Zveličarja.

k božjemu grobu, ko si pokleknil poleg sv. križa, gledal Jezusa, na trdi les razpetega, in si ga — poljubil. Premišljaj si, zakaj se je vendar ljubi Jezus dal pribiti na križ; samo besedico naj bi rekel, s prstom morda mignil — in vsi njegovi sovražniki bi se v trenutku zdrobili v prah. Zakaj Jezus ni tega storil, zakaj? Zato, ker je hotel biti na križu darovan radi nas, da bi s svojo smrtjo zadostil za grehe sveta. Razžalili smo bili s svojimi grehi dobrega Boga, zaslužili smo večno kazen — pekel. A ljubi Bog se nas je usmilil: Jezusa, svojega božjega Sina, pošlje na svet. In Jezus? Človek postane,

da bi opral naše grehe. Noče, da bi prišli mi v pekel, vse hoče storiti, samo da bi prišli v nebesa. Toda to ga bo stalo življenje, moral bo umreti... Kaj zato! Ljubi nas! Glej ga na križu vsega v krvi za nas: daroval se je v žrtev za svoje brate.

Čujte zanimivo zgodbo, ki se je zgodila med svetovno vojno! Neki oče, ki je imel doma številno družino, je moral k vojakom. Kako težko je bilo slovo in kako nestrpno so otroci vsak dan čakali vrnitve dragega očeta, da bi jim zopet služil kruh! Zgodilo se je, da so sovražniki tega očeta ujeli. Uboga, uboga družina brez očeta! Sovražnemu poveljniku se ponudi očetov brat in prosi, naj vrne očeta nesrečnim otrokom ter v zameno zanj vzame njega samega.

Kaj ne, lepo je to?! Toda kaj? Ali ni Jezus, naš starejši brat tako storil, ko se je žrtvoval za rešitev nas, svojih bratov? Kako nas je le ljubil in nas še vedno ljubi! O Kalvarija! — Jezus na križ razpet, Marija, sveta Mati, pod križem in apostol Janez. O če bi bil tudi jaz tam, hrepeniš, o če bi tudi jaz mogel prisostvovati krvavi daritvi na križu! Nič nam ni treba zavidati učenca, ljubljenca Gospodovega! Jezus na križu je mislil na nas, na vsakega med nami in nas pogledal vsakega posebej, kakor če bi bili sami na svetu: On nas tako ljubi, da bi bil pripravljen za eno samo dušo preliti svojo predragoceno kri do zadnje kapljice! Videl je že vse sv. maše, katerim bomo prisostvovali, in se je že vnaprej veselil dobrot, ki jih bomo pri sv. maši dobili.

Otrok, Jezus je neskončno moder in neskončno dobrotljiv. Našel je sredstvo, da vsak dan obnavlja svojo daritev na križu, vsak dan deli iste milosti kot takrat na Kalvariji. To sredstvo je — sv. maša.

Konzorcij lista „Naša zvezda“ je izdal versko igro v enem dejanju: „Vitez naše ljube gospe“.

Lepa igra je in jo vsem Lučkarjem toplo priporočamo. Knjižica stane 4 Din. Naroča se pri upravi „Naše zvezde“, Napoleonov trg 1.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Drug učencec: »Zdaj se pa še izdati nočeš, pa bomo vsi zaporedoma morali v ječo in pod neusmiljeni bič!«

Drago: »Prijatelji, nič se ne bojte! Saj vendar ne mislite, da bi vas pustil trpeti za moje zločine, kakor jim pravi Zlodej! Kaj še! Jutri pred kosilom, preden se začno zapori in bičanje, se bom sam javil.«

Prvi tovariš: »Za božjo voljo, kaj pa misliš! Saj te bodo zivega iz kože dejali!«

Drago: »Ne bodo me, še dotaknili se me ne bodo! Čisto mirno bom zapustil to hišo, česar se bodo veselili učitelji in jaz sam.«

Drugi tovariš: »Kako boš pa naredil?«

Drago: »Poveni vam jutri, ko bo narejeno. Kar sem za vas naredil, je pa tudi nekaj vredno:

Trikrat ste se lahko bolje naspali.

Hudobni maček vas ne bo več praskal.

Večkrat se je prekinil ves pouk.

Enkrat ste tudi dobro večerjali in se veselili, ko so Zlodej in njegovi tovariši skoraj iz skože škočili!«

»Res je, res je! Lepo je bilo!« vikne ves razred.

Tedaj pa vstopi Boksar. »Kaj pa imate? Že zopet kričite in se zmerjate?«

Drago: »Gospod, od hudobnežev smo zahtevali, naj se sami javijo in prepričani smo, da bodo jutri tudi tako storili.

Če pa ne bodo hoteli, jih bom pa jaz naznanil. Povedal bom vse, kar vem!«

Boksar: »Tako je prav! Na ta način boš pokazal vsaj nekaj dobre volje. A zdaj v klop in na delo!«

Učenci planejo na svoje prostore, prefekt tudi sede na svoje mesto in vsi se lotijo dela.

Čez pol ure hoče Boksar vstati, da bi vzel v roke knjigo, ki je sede ni mogel doseči. A zastoj! Ne gre in ne gre, kakor da je prikovan na svoj sedež!«

»Kaj pa je zopet to?!« zavpije na ves glas. »Kaj so mi ti zločinci zopet napravili?« Še enkrat se hoče dvigniti. »Ne gre! Prikovan sem torej na to klop! Toda kaj me vleče nazaj? Na kakšen način? ... Kaj pa zijate, namesto da bi mi prišli pomagat! Potegnite me iz pulta!«

Dečki vsi razigrani od veselja pritečejo, Boksarja vlečejo, porivajo, a ga še premakniti ne morejo. Zdaj ga je pa zares zaskrbelo, zato začne klicati na pomoč, kolikor so mu dala pljuča. Odgovorijo mu drugi klici na pomoč od raznih strani. Boksar čaka, a mu nihče ne pride pomagat. Zopet začne klicati, zopet se zaslišijo klici kakor prvič, potem pa zopet vse umolkne, Boksar čaka zastonj in vedno bolj ga je groza.

Učenci pa se delajo kakor da je tudi nje groza in prestrašeno vpijejo: »Vile! Vile pa nihče drugi so se spravile nad Vas, gospod! Joj, joj, kaj bo z nami! Gospod so priklenjeni na svoj pult, morda za vedno! Joj, joj!«

Boksar: »Kaj tulite, paglavci! Namesto, da bi mi pomagali, me pa strašite! Pojdite klicat ljudi, učitelje, gospoda Zlodeja ali pa kogar dobite!«

Učenci so bili vedno bolj navdušeni. Stekli so po zvonarja, pa je bil tudi priklenjen, prav kakor Boksar. Zadovoljno so se režali njegovi nesreči in se mu spakovali, samo toliko so pazili, da se niso preveč približali. Stekli so še v sobe dveh drugih učiteljev, pa sta prav tako ždela za pulti kakor Boksar.

Nato so jo mahnili še k Zlodeju. Joj, kako so se na zunaj zgražali in žalostno kazali, v srcu pa se sladko radovali, ko so videli, da si tudi stari Zlodej prav tako malo more pomagati iz svojega naslanjača, kakor prefekti in zvonar. Od togote je bil rdeč ko kuhan rak. Ko so mu pa še povedali, da so tudi zvonar in vsi njegovi prefekti v enakem položaju, ga je padla tolikšna besnost, da ga je kar dušilo in so se učenci hudo bali (morda pa celo upali): zdaj zdaj ga bo zadela kap! Stekli so k vodovodu, napolnili lonce in vrče, ki so jim prišli pod roko, in začeli gospoda Zlodeja tako izdatno in tako dolgo škropiti, da mu je res zaprlo sapo in se je onesvestil.

»Umrl jel!« vzkliknejo nekateri.

»Ne, saj še diha!« jim nagovarjajo drugi. »Le še ga škropite!«

»Poklicati bo treba gospo Zlodejevo in Metko«, se spomni Drago.

Zlodeja torej prepusti tovarišem, sam pa steče po obe ženski.

Gospa je res odšla k svojemu možu, a mudilo se ji ni prav nič, saj ga ni imela rada in je bila zelo nezadovoljna, da tako kruto postopa s svojimi učenci. Metka je pa bolj zaostala, zato da je lahko Dragotu nekaj pošepetala.

»Izvrstno!« mu je rekla. »Vse se je posrečilo, kakor sva hotela. Ko ste imeli šolo, sem jim namazala sedeže. Samo z glušcem sem imela težave, ker skoraj vedno tiči v svoji luknji. Kako se bova pa zdaj izmazala, pa sama ne vem!«

Drago: »Reci jim, naj zlezejo iz hlače! Jaz grem pa k Zlodeju.«

Rečeno storjeno: Vsi so radi slušali nasvet Metkin in Dragotov, samo to jih je skrbelo, kako naj pridejo v svoje sobe, ne da bi jih kdo videl, ko bodo hiteli čez dvorišče. Nesreča pa je hotela, da so se vsi naekrat prikradli v spodnji obleki na dvorišče. Strašno jih je bilo sram, a še huje je bilo, ker so se bali, da bi jih učenci ne videli. A ti so že skrivaj škilili na dvorišče pri vseh oknih in vratih in se iz vsega srca hahljali čudnemu sestanku.

Zlodej je takoj na dvorišču ustavil prefekte in jih jel izpraševati; upal je, da bo vsaj kak migljaj odkril, ki bi mu povedal, kako naj si razlaga to neverjetno čudno nesrečo. Boksar je zelo resno pripomnil, da so vsemu krive vile, verjeli so mu tudi tisti, ki so se doslej tej prazni veri smejali; samo Zlodej ni verjel.

Ko torej ta nenavadna seja ni ničesar pojasnila, so si čudno oblečeni udeleženci obrnili hrbet in odhiteli v svoje sobe, da si poiščejo druge hlače. Medtem so pa Metka z Dragotom in otroci hitro potrgali hlače s sedežev, sedeže izmili z vročo vodo in Metka je hlače odnesla, da je lim ne bi izdal, jih s kropom oprala in jih položila na pulte nazaj.

Ko so se Zlodej in prefekti vrnili v učilnice, so se nemalo čudili, ko so dobili hlače samo zmočene, a ne več prilepljene. Zlodej je poklical ženo in ji čudo pokazal. Boksar je z ostrim pogledom iskal med učenci kriveca, a vsi so se marljivo sklanjali nad svojim delom. Zlodej mlajši in še dva druga učitelja so svoje učence izpraševali, a ti so samo to gonili, da so gotovo že zopet vile bile v hiši ali pa črni mož in podobno.

Pri učenju so marljive fante motili oddaljeni zamolki krikli, pa učitelji se zanje niso zmenili. Učenci so se pa v sreč sladko smejali, kajti vsi so vedeli, da vpije na pomoč glušec, njihov zvonar in bičar. Naenkrat pa je nastal na dvorišču čuden hrup in ropot. Boksar je pogledal skozi okno, preplašen planil pokonec in odhitel iz sobe.

Toliko da je odnesel pete, že so stekli učenci k oknom. Ugledali so tako nenavaden prizor, da so se od smeha po kolnih tolkli. Na dvorišču je bil glušec; sedel je na klopi ali pa

klop vlekel za seboj, kadar je stopil naprej; bil je pač nanjo prilepljen. Okoli njega pa so stali Zlodej in še trije učitelji; jezili so se, a niso se mogli zdržati smeha. Zlodej mlajši je skušal glušču dopovedati, naj bi se znebil klopi tako kakor so se je oni. A glušec je bil za vse nasvete gluh. Ni maral storiti kaj takega, da bi se mu drugi smejali. Brata Zlodeja nista mogla drugače pomagati, ko da sta mu s škarjami odstrigla del hlač, ki je lepel na klopi, čeprav se je glušec upiral; nato pa sta ga tako poslala zvonit, saj je že itak napravil zamudo. Učenci so se smejali, da bi skoraj popokali. Ko so pa videli, da se učitelji in prefekti vračajo, so se zopet kot blisk vrgli na svoje pulte in se učili. Ko se je Boksar vrnil, so se zopet z isto vnemo učili kakor ob njegovem odhodu.

»Ničesar niso videli«, si je mislil sam pri sebi. »A čudno se mi zdi, kaj jim je, da se naenkrat tako pazljivo in pridno učijo.«

Za frančiškanske misijone so darovali:

Iz Tržiča:

Dobrin Marija 27.— Din, Perko Marija 3.— Din, Nosan Marija 6.— Din, Pogačnik Jelica 5.— Din, Vrhovnik Mira 5:50 Din, več učencev skupno 20:50 Din, Švegel Mimi 4.— Din, Hutter Greta 2.— Din, Abačič Micka 4.— Din.

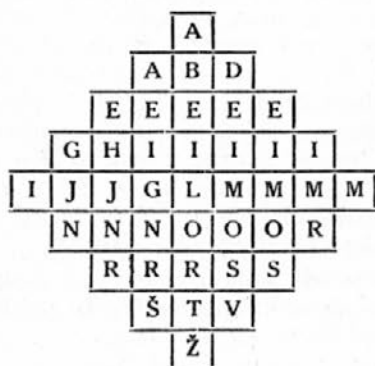
Iz Maribora:

Cvahte Ana 6.— Din, Dolc Ivanka 2.— Din, German Marija 0:50 Din, Golob Matilda 0:75 Din, Kocbek Dragica 2:50 Din, Kranjc Marija 3:50 Din, Lukša Jelena 3.—, Koban Karolina 3:50 Din, Reiter Silva 5.—, Sipoš Pavla 1:50 Din, Sitar Frida 1.— Din, Ločičnik Zdenka 5.— Din, Feldin Metka 1.— Din, Glaser 1:50 Din Din, Neger Kurt 1.— Din, Felber Ilse 4.— Din, Hronek M. 0:50 Din, Kiffmann A. 4.— Din, Neger Lore 3.— Din, Suppantšitsch R. 5:50 Din, Schmiderer Gr. 1:75 Din, Koller Erna 0:50 Din, Juchart Walter 3:50, Brandstetter Erika 10.—, Gert Hilda 3.—, Gutmaier H. 2.—, Nimmerichter Lidija 1.— Din. — Križarji: Derfl 1.— Din, Jemec J. 2.— Din, Remih 0:50 Din, Bernard 0:50 Din, Urankar Fr. 0:50 Din.

Znamke in štanijol so darovali:

Pavliček Tatjana (Tržič), Globočnik Nadica (Tržič), Franci Kocutar (Ljubljana), učenci in učenke drž. vadnice (Ljubljana), učenke 1. a, 1. b. 2. a in 2. b razreda III. deklške šole (Maribor), Lebar Sonja z Lučkarji in Lučkaricami (Križevci pri Ljutomeru).

Jalovec Maks iz Ljubljane je daroval zelo lep album z znamkami. Vsem kličem: Bog povrni! Posebno še hrabrim Lučkarjem in Lučkaricam iz Tržiča in Maribora.

- soglasnik
- kitajska jed
- letni čas
- kar sužnji najbolj žele
- moško ime
- mož, ki živi v samostanu
- strupena kača
- soglasnik

Po sredini navpično in vodoravno bereš ime duhovnika, ki deluje v poganskih deželah.

Kraljevski služabnik.

Tukaj se vzamejo vse črke, ki so napisane. Jemlješ jih pa tako kakor gre šahovski kralj.

P	r	e	z	a
o	s	t	n	a
č	e	i	g	š
t	o	a	e	e
a	v	e	t	g
s	i	a	a	š
n		f	o	k

Kdor bo rešil obe uganki in jih bo poslal vsaj do 10. marca na upravo »Lučke«, pride v poštev za žrebanje. Izžrebani dobe prav lepe nagrade.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Urednik odgovarja:

Francu Gregoriču, uč. V. razr., Novo mesto. — Prepričan sem, da boš svoj trdni sklep tudi zvesto držal. Naj Te nobena stvar od tega ne odvrne. Po »Jezusovih dnevih« boš postal fant, kakršnega Te želi imeti ljubi Jezus, fant odločne in trdne volje. — Pesmica, ki si mi jo poslal, je idejno prav lepa; ko bi bile še rime dobre, bi jo z veseljem priobčil. Le še pošlji!

Maksu Vogrinu, uč. V. razr., Sv. Benedikt. — Hvala Ti lepa za pismo. Kako je pa z »Jezusovimi dnevi«?

Julki Germovi, uč. VI. razr., Sl. Konjice. — Zelo se mi smilite, ker ste izgubile tako dobrega g. kateheta. Spominjati se hočem nje-ga in vas vseh pri svojih molitvah. V Gospoda moramo imeti trdno zaupanje, pa bo še vse dobro.

Jožefu Šerugatu, uč. V. razr., Sv. Vid pri Ptuj. — Igric nameravam izdati še mnogo. — Vse se še lahko zgodi, tudi to, da Vas pridem lepega dne obiskat v Sv. Vid. Škoda, da mi tako zelo primanjkuje časa. Pa kljub temu bo morda le šlo.

Zdenki Meliharjevi, uč. IV. razr., Ljubljana. — V molitvah za trpečo Rusijo ostani stanovitna. Jezus bo zato Tvoj plačnik.

Nežiki Sovičevi, uč. III. razr., Šmarje pri Jelšah. — Za Tvojega nesrečnega očeta sem pričel moliti tudi jaz. Bog daj, da bi se siromak vrnil domov in da bi spet skrbel za družino. Vztrajaj! Vsak dan moli stanovitno in prepričana bodi, da Te bo usmiljeni Jezus čisto gotovo uslišal. Lepo pozdravljam Tebe in mamico.

Sonji Dietzovi, Ljubljana. — Le pošlji mi kako prav lepo pesmico, samo glej da bo nabožne vsebine! — Uči se pa le pridno in dobro porabi čas! »Jezusovih dnevov« pa mi nič ne omenjaš? Pozdravljena! — Urednik.

Sonji Lebarjevi, uč. V. razr., Križevci pri Ljutomeru. — Znamke sem prejel. Presrečna hvala Tebi in vsem, ki so jih nabirali. Le vneto delajte za misijone!

*

Za kartice se lepo zahvaljujem učenkam IV. razreda uršul. šole: Petrič Heleni, Mulaček Zori, Koleša Majdi, Langus Majdi in Selan Pavli.

V Trziču, dne 12. febr. 1933.

Častiti gospod pater!

Kajne, saj ne bodete hudi, če se oglasi tudi tržiška Lučkarica? Nič manj kot 160 nas je naročenih na predrago »Lučko«, a dosedaj še niste od nikogar pozdrave in zahvale prejeli, da tako lepo pišete. Vam bom pa jaz nekaj napisala. Povedala Vam bom, kako je pri nas v cerkvi ob nedeljah. Vsako nedeljo imamo ob osmih sveto mašo za šolarje. Da se prav vedemo, strogo pazita g. katehet in ona gospodična učiteljica, ki so lani dobili od sv. očeta odlikovanje. Med sveto daritvijo molimo na glas iz molitvenika. Večkrat pa pojemo iz naše pesmarice. Enkrat v mesecu imamo skupno sv. obhajilo, eno nedeljo dečki, eno me deklice, eno nedeljo pa učenci meščanske šole (meščajnarji). Prejšnji dan, v soboto popoldne gremo k skupni sv. spovedi. Najprej nas g. katehet pripravi.

Skupno nam izprašajo vest in kesanje nam pomagajo obuditi. — Še nekaj. Eno nedeljo v mesecu imamo popoldne ob 2. uri mladinsko pobožnost. Gosp. župnik nam povedo kako lepo zgodbo, nato so pa pete litanije in mi vneto odpevamo. Tega še v Ljubljani nimate!

Drugič pa še kaj iz naše fare. Prosim, še kaj fletnega napišite v »Lučko«.

Zbogom, gospod urednik!

Nosan Marija, učenka IV. razreda v Trziču.

Odgovor: Tržiški otroci ste pa res taki kot se spodobi. Zelo, zelo sem zadovoljen z vami. Molil bom za vas, da ostanete stanovitni v dobrem. Pa za misijone ste tudi zelo vneti. To vas mora biti Gospod Jezus vesel. Kaj pa z »Jezusovimi dnevi«? — Vse tržiške otroke lepo pozdravlja Urednik.

Prečastiti gospod urednik!

V šoli se učimo pisati dopisnice. Ker mi Vaš list »Lučka« tako ugaja, velja moja dopisnica Vam. Lansko leto še nisem bila naročena na ta list, vendar sem ga dostikrat kupila in brala. Letos sem se pa kar med prvimi naročila nanj. Če bi vedeli kako težko pričakujemo v našem razredu vsak mesec ta list, bi se nam smejali. In ko ga prinese g. katehet, je v šoli velik halo. — V vsakem odmoru ga čitamo in pozabimo pri tem na šolski zvonec in včasih še na južino.

Pozdravlja Vas vdana

Vera Gregorc.

Ljubljana, dne 14. februarja 1933.

Odgovor: Draga Vera! Želim samo, da bi vam gorečnost za »Lučko« nikdar ne pošla. Kako pa je kaj z »Jezusovimi dnevi«? Gosp. kateheta in vse Lučkarice Tvojega razreda prav lepo pozdravljam.

Urednik.

Visokočastiti gospod urednik!

Najprvo se Vam lepo zahvalim za Serafinski koledar, ki ste mi ga darovali. Vaše »Lučke« se vselej razveselim in komaj čakam vsak mesec, da priroma iz bele Ljubljane ta prekрани list. Moje največje veselje je pa, da bom šel letos k prvemu sv. obhajilu; že težko pričakujem ta lepi, že dolgo zaželjeni dan.

Prečastiti g. pater, priporočam se Vam v molitev, da vredno sprejem Jezusa v svoje srce.

V tem letu bom šel tudi k sv. birmi. Vsak dan prosim sv. Duha, da bi mi podelil vse darove in milosti, ki so potrebni da pridem v nebesa.

Oprostite, ker se Vas upam nadlegovati in prosim da bi našel moj listič prostor v Vašem lepem kotičku.

Srečno Vas pozdravlja Vam vdani

Lojze Krašovec, učenec I. razreda, Bučka.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 6 Din, za Italijo 3 L, za Nemško Avstrijo 1 Š. — Pri večji množini izvodov popust po dogovoru. Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizoston Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.